

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

14 martie 2017^{*i}

„Rekurs — Concurență — Articolele 101 și 102 TFUE — Regulamentul (CE) nr. 1/2003 —
Articolul 30 — Decizie a Comisiei de constatare a unei înțelegeri nelegale pe piața europeană a
peroxidului de hidrogen și a perboratului — Publicarea unei versiuni neconfidențiale extinse a acestei
decizii — Respingerea unei cereri de aplicare a regimului de confidențialitate în privința anumitor
informații — Mandatul consilierului-auditor — Decizia 2011/695/UE — Articolul 8 —
Confidențialitate — Protecția secretului profesional — Articolul 339 TFUE — Noțiunea «secrete de
afaceri sau alte informații confidențiale» — Informații care provin dintr-o cerere de clemență —
Respingere a cererii de aplicare a regimului de confidențialitate — Încredere legitimă”

În cauza C-162/15 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii
Europene, introdus la 8 aprilie 2015,

Evonik Degussa GmbH, cu sediul în Essen (Germania), reprezentată de C. Steinle, de C. von Köckritz
și de A. Richter, Rechtsanwälte,

recurentă,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de G. Meessen, de M. Kellerbauer și de F. van Schaik, în calitate de
agenți,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, domnul A. Tizzano, vicepreședinte, domnii M. Ilešič,
L. Bay Larsen, T. von Danwitz și E. Regan (raportor), președinți de cameră, domnii E. Levits,
J.-C. Bonichot și A. Arabadjiev, doamna C. Toader, domnii M. Safjan, C.G. Fernlund, C. Vajda,
S. Rodin și F. Biltgen, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul I. Illéssy, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 4 aprilie 2016,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 21 iulie 2016,

* Limba de procedură: germana.

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, Evonik Degussa GmbH solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 28 ianuarie 2015, Evonik Degussa/Comisia (T-341/12, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2015:51), prin care Tribunalul a respins acțiunea acesteia având ca obiect anularea Deciziei C(2012) 3534 final a Comisiei din 24 mai 2012 de respingere a cererii de aplicare a regimului de confidențialitate formulate de recurentă (cazul COMP/F/38.620 – Peroxid de hidrogen și perborat) (denumită în continuare „decizia în litigiu”), în aplicarea articolului 8 din Decizia 2011/695/UE a președintelui Comisiei Europene din 13 octombrie 2011 privind funcția și mandatul consilierului-auditor în anumite proceduri în domeniul concurenței (JO 2011, L 275, p. 29).

Cadrul juridic

Regulamentul (CE) nr. 1/2003

- 2 Potrivit articolului 28 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [101] și [102 TFUE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167), intitulat „Secretul profesional”:

„(1) Fără a aduce atingere articolelor 12 și 15, informațiile colectate în temeiul articolelor 17-22 se folosesc doar pentru scopul în care au fost obținute.

(2) Fără a se aduce atingere schimbului și utilizării informațiilor prevăzute la articolele 11, 12, 14, 15 și 27, Comisia și autoritățile de concurență ale statelor membre, funcționarii acestora, reprezentanții oficiali și alte persoane care lucrează sub controlul acestor autorități, precum și reprezentanții oficiali și funcționarii altor autorități ale statelor membre nu divulgă informațiile obținute sau schimbate în temeiul prezentului regulament și care, prin natura lor, sunt protejate de secretul profesional. Această obligație se aplică de asemenea tuturor reprezentanților și experților statelor membre care participă la întrunirile Comitetului consultativ în temeiul articolului 14.”

- 3 Articolul 30 din regulamentul menționat, intitulat „Publicarea deciziilor”, prevede:

„(1) Comisia publică deciziile pe care le adoptă în temeiul articolelor 7-10, 23 și 24.

(2) Publicarea indică numele părților și conținutul principal al deciziei, inclusiv sancțiunile aplicate. Aceasta ia în considerare interesul legitim al întreprinderilor în protejarea secretelor lor de afaceri.”

Decizia 2011/695

- 4 Potrivit considerentului (8) al Deciziei 2011/695:

„Consilierul-auditor trebuie să acționeze ca un arbitru independent care încearcă să soluționeze problemele care afectează exercitarea efectivă a drepturilor lor procedurale de către părțile în cauză, [...] atunci când problemele respective nu au putut fi soluționate prin contacte prealabile cu serviciile Comisiei responsabile de desfășurarea procedurilor în domeniul concurenței, care au obligația să respecte aceste drepturi procedurale.”

- 5 Considerentul (9) al acestei decizii enunță că „[m]andatul consilierului-auditor în cadrul procedurilor în domeniul concurenței trebuie definit astfel încât să se asigure protecția exercitării efective a drepturilor procedurale pe tot parcursul procedurilor desfășurate în fața Comisiei în temeiul articolelor 101 și 102 [TFUE], în special a dreptului de a fi audiat”.
- 6 Potrivit articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/695, competențele și atribuțiile consilierilor-auditori desemnați în procedurile de concurență sunt definite prin această decizie.
- 7 Articolul 1 alineatul (2) din decizia menționată definește rolul acestui consilier-auditor în sensul că constă în garantarea „[exercitării efective] a drepturilor procedurale pe tot parcursul procedurilor în domeniul concurenței desfășurate în fața Comisiei în vederea punerii în aplicare a articolelor 101 și 102 [TFUE]”.
- 8 Articolul 8 din aceeași decizie, care figurează în capitolul 4 din aceasta, respectivul capitol fiind intitulat „Accesul la dosar, confidențialitate și secrete de afaceri”, prevede:

„(1) Atunci când Comisia intenționează să divulge informații care pot constitui un secret de afaceri sau alte informații confidențiale ale unei întreprinderi sau persoane, întreprinderea sau persoana respectivă este informată în scris de Direcția Generală Concurență cu privire la intenția Comisiei și la motivele pe care se bazează aceasta. Se stabilește un termen în care întreprinderea sau persoana în cauză poate prezenta observații scrise.

(2) Atunci când se opune divulgării informațiilor respective, întreprinderea sau persoana în cauză poate sesiza în acest sens consilierul-auditor. În cazul în care consilierul-auditor constată că informațiile pot fi divulgate pentru că nu reprezintă un secret de afaceri sau alte informații confidențiale sau pentru că există un interes superior în divulgarea lor, constatarea respectivă este formulată într-o decizie motivată care este notificată întreprinderii sau persoanei în cauză. Decizia precizează data după expirarea căreia informațiile vor fi divulgate. Această dată nu poate fi fixată la mai puțin de o săptămână de la data notificării.

(3) Alineatele (1) și (2) se aplică *mutatis mutandis* divulgării informațiilor prin publicarea lor în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

[...]”

Regulamentul (CE) nr. 1049/2001

- 9 Articolul 4 alineatele (2), (3) și (7) din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76) prevede:

„(2) Instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției:

- intereselor comerciale ale unei anume persoane fizice sau juridice, inclusiv în ceea ce privește proprietatea intelectuală;
- procedurilor judiciare și a consultanței juridice;
- obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit,

cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

(3) Accesul la un document întocmit de o instituție pentru uzul său intern sau primit de o instituție și referitor la o chestiune pentru care instituția nu a luat încă nicio decizie este refuzat în cazul în care divulgarea conținutului acestuia ar aduce gravă atingere procesului decizional al acestei instituții, cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

Accesul la un document conținând avize destinate uzului intern în cadrul deliberărilor și al consultărilor preliminare în cadrul instituției în cauză este refuzat chiar și după luarea deciziei, în cazul în care divulgarea conținutului acestuia ar aduce gravă atingere procesului decizional al acestei instituții, cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

[...]

(7) Excepțiile prevăzute la alineatele (1), (2) și (3) se aplică doar în perioada în care protecția se justifică prin conținutul documentului. Excepțiile se pot pune în aplicare în cursul unui termen de cel mult treizeci de ani. În cazul documentelor care se încadrează la excepțiile privind viața privată sau interesele comerciale și documentele sensibile, excepțiile pot continua să se aplice, dacă este necesar, și după expirarea acestei perioade.”

Comunicarea Comisiei din 2002 privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului amenzilor în cauzele referitoare la înțelegeri

- 10 Potrivit punctului 4 din Comunicarea Comisiei privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului acestora în cauzele referitoare la înțelegeri (JO 2002, C 45, p. 3, denumită în continuare „Comunicarea privind cooperarea din 2002”):

„Comisia consideră că este în interesul [Uniunii] ca întreprinderile care cooperează cu aceasta să beneficieze de un tratament favorabil. Interesul consumatorilor și al cetățenilor în a se asigura detectarea și pedepsirea înțelegerilor secrete depășește interesul cu privire la sancționarea pecuniară a acelor întreprinderi care îi permit să descopere și să sancționeze asemenea practici.” [traducere neoficială]

- 11 Punctul 6 din această comunicare prevede:

„Comisia consideră că valoarea colaborării unei întreprinderi în descoperirea existenței unei înțelegeri este intrinsecă. O contribuție decisivă la deschiderea unei anchete ar putea justifica acordarea imunității la orice amendă întreprinderii în cauză, sub rezerva îndeplinirii anumitor cerințe suplimentare.” [traducere neoficială]

- 12 Potrivit punctului 21 din Comunicarea privind cooperarea din 2002:

„Pentru a putea îndeplini condițiile necesare pentru o astfel de reducere, o întreprindere trebuie să furnizeze Comisiei elemente de probă cu privire la presupusa încălcare care reprezintă o valoare adăugată semnificativă în raport cu elementele de probă aflate deja în posesia Comisiei și trebuie să înceteze participarea la presupusa activitate ilicită cel târziu la momentul la care furnizează aceste elemente de probă.” [traducere neoficială]

- 13 Punctul 29 din această comunicare are următorul cuprins:

„Comisia este conștientă de faptul că prezenta comunicare creează așteptări legitime pe care se pot baza întreprinderile atunci când doresc să informeze Comisia cu privire la existența unei înțelegeri.” [traducere neoficială]

14 Punctele 31-33 din comunicarea menționată prevăd:

- „31. În conformitate cu practica Comisiei, în orice decizie se indică faptul că o întreprindere a cooperat cu Comisia pe parcursul procedurii administrative a acesteia, astfel încât să fie explicat motivul pentru imunitatea la amendă sau pentru reducerea cuantumului acesteia. Faptul că se acordă imunitatea la amenzi sau reducerea cuantumului acestora nu poate proteja o întreprindere de consecințele de drept civil ale participării sale la o încălcare a articolului [101 TFUE].
32. Comisia consideră că, în general, divulgarea, în orice moment, a unor documente primite în conformitate cu prezenta comunicare ar aduce atingere protecției obiectivelor activităților de inspecție și de anchetă în sensul articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul [nr. 1049/2001].
33. Orice declarație scrisă făcută Comisiei în raport cu prezenta comunicare face parte integrantă din dosarul acesteia. Aceasta nu poate fi divulgată sau utilizată în alte scopuri decât aplicarea articolului [101 TFUE].” [traducere neoficială]

Comunicarea Comisiei din 2006 privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului amenzilor în cauzele referitoare la înțelegeri

- 15 Punctul 40 din Comunicarea Comisiei privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului acestora în cauzele referitoare la înțelegeri (JO 2006, C 298, p. 17, Ediție specială, 08/vol. 5, p. 3, denumită în continuare „Comunicarea privind cooperarea din 2006”) prevede:

„Comisia consideră că, în general, divulgarea către public a documentelor și a declarațiilor scrise sau înregistrate primite în conformitate cu prezenta comunicare ar aduce atingere anumitor interese publice sau private, de exemplu, protecția obiectivelor controalelor și cercetărilor, în sensul articolului 4 din Regulamentul [nr. 1049/2001], chiar și după adoptarea deciziei.”

Istoricul cauzei

- 16 Istoricul cauzei, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 1-13 din hotărârea atacată, poate fi rezumat după cum urmează:
- 17 La 3 mai 2006, Comisia Europeană a adoptat Decizia C(2006) 1766 final privind o procedură de aplicare a articolului 81 [CE] și a articolului 53 din Acordul privind SEE împotriva Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L’Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA și Arkema SA (cazul COMP/F/38.620 – Peroxid de hidrogen și perborat) (denumită în continuare „decizia PHP”), al cărei rezumat a fost publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* (JO 2006, C 353, p. 54).
- 18 În decizia PHP, Comisia a constatat, printre altele, că Degussa AG, devenită Evonik Degussa, participase la o încălcare a articolului 81 CE pe teritoriul Spațiului Economic European (SEE) împreună cu alte șaisprezece societăți active în sectorul peroxidului de hidrogen și al perboratului. Întrucât recurenta a fost prima societate care a contactat Comisia, în cursul lunii decembrie 2002, în aplicarea Comunicării privind cooperarea din 2002, și întrucât a cooperat pe deplin cu această ocazie, furnizând Comisiei toate informațiile pe care le deținea în legătură cu încălcarea, acesteia i-a fost acordat beneficiul imunității complete la amendă.
- 19 În cursul anului 2007, o primă versiune neconfidențială a deciziei PHP a fost publicată pe site-ul internet al Direcției Generale (DG) Concurență a Comisiei.

- 20 Într-o scrisoare adresată recurenteii la 28 noiembrie 2011, Comisia a informat-o în legătură cu intenția sa de a publica o nouă versiune, neconfidențială, mai detaliată a deciziei PHP (denumită în continuare „versiunea extinsă a deciziei PHP”), care să reia integralitatea conținutului deciziei menționate, cu excepția informațiilor confidențiale. Cu această ocazie, Comisia a solicitat recurenteii să identifice în decizia PHP informațiile pentru care intenționa să solicite aplicarea regimului de confidențialitate.
- 21 Considerând că această versiune extinsă a deciziei PHP conținea informații confidențiale sau secrete de afaceri, recurenta a informat Comisia, printr-o scrisoare din 23 decembrie 2011, că se opunea publicării avute în vedere. În susținerea acestei opoziții, aceasta a susținut, mai precis, că respectiva versiune conținea numeroase informații pe care le transmisese Comisiei în temeiul Comunicării privind cooperarea din 2002, ca și numele mai multor colaboratori ai săi, precum și indicații privind relațiile sale comerciale. Potrivit recurenteii, publicarea avută în vedere ar încălca astfel, în special, principiile protecției încrederii legitime și egalității de tratament și ar fi de natură să aducă prejudicii activităților de investigație ale Comisiei.
- 22 Prin scrisoarea din 15 martie 2012, Comisia a informat recurenta că accepta să elimine din versiunea extinsă a deciziei PHP destinată publicării toate informațiile care permiteau în mod direct sau indirect identificarea sursei informațiilor comunicate în temeiul Comunicării privind cooperarea din 2002, precum și numele colaboratorilor recurenteii. În schimb, Comisia a apreciat că nu era justificată acordarea beneficiului confidențialității în privința celorlalte informații pentru care recurenta solicitase un astfel de tratament confidențial (denumite în continuare „informațiile în litigiu”).
- 23 Punând în aplicare posibilitatea prevăzută de Decizia 2011/695, recurenta a sesizat consilierul-auditor pentru ca acesta din urmă să excludă din versiunea extinsă a deciziei PHP orice informație furnizată de aceasta în temeiul Comunicării privind cooperarea din 2002.
- 24 Prin decizia în litigiu, consilierul-auditor a respins, în numele Comisiei, cererile de aplicare a regimului de confidențialitate introduse de recurentă.
- 25 Consilierul-auditor a subliniat mai întâi limitele mandatului său, explicând că acesta îi permitea doar să examineze dacă o informație trebuie să fie considerată confidențială, iar nu să remedieze o pretinsă încălcare a așteptărilor legitime ale recurenteii față de Comisie.
- 26 Pe de altă parte, acesta a arătat că recurenta se opunea publicării noii versiuni extinse a deciziei PHP pentru simplul motiv că aceasta cuprindea informații furnizate în aplicarea Comunicării privind cooperarea din 2002, iar divulgarea acestor informații către terți ar putea să îi cauzeze prejudicii în cazul unor acțiuni în despăgubire inițiate în fața instanțelor naționale. Or, potrivit consilierului-auditor, Comisia dispune de o largă marjă de apreciere pentru a decide să publice mai mult decât esența deciziilor sale. În plus, trimiteri la documente cuprinse în dosarul administrativ nu ar constitui, în sine, secrete de afaceri sau alte informații confidențiale.
- 27 Potrivit consilierului-auditor, recurenta nu a demonstrat că publicarea informațiilor pe care le comunicase Comisiei pentru a beneficia de programul de clemență reglementat prin Comunicarea privind cooperarea din 2002 putea să îi cauzeze un prejudiciu grav. Interesul unei întreprinderi căreia Comisia i-a aplicat o amendă pentru încălcarea dreptului concurenței ca detaliile comportamentului ilicit care îi este imputat să nu fie divulgate publicului nu ar merita, în orice caz, o protecție specială. Consilierul-auditor a amintit, cu privire la acest aspect, că acțiunile în despăgubire făceau parte integrantă din politica Uniunii Europene în materie de concurență și că, în consecință, recurenta nu putea invoca un interes legitim de a fi protejată împotriva riscului de a face obiectul unor astfel de acțiuni, ca urmare a participării sale la încălcarea vizată de decizia PHP.
- 28 Consilierul-auditor a apreciat de asemenea că nu era competent să răspundă la argumentul recurenteii potrivit căruia divulgarea către terți a unor informații pe care le comunicase Comisiei în cadrul programului de clemență ar aduce atingere acestui program, o astfel de problemă depășind limitele

mandatului său. Consilierul-auditor a amintit în această privință că, potrivit jurisprudenței, revine doar Comisiei sarcina de a aprecia în ce măsură contextul de fapt și istoric în care se încadrează comportamentul incriminat trebuie să fie adus la cunoștința publicului, în măsura în care nu conține informații confidențiale.

- 29 În sfârșit, consilierului-auditor a subliniat că, întrucât mandatul care îi este încredințat în temeiul articolului 8 din Decizia 2011/695 se limita la aprecierea măsurii în care informațiile se încadrau în categoria secretului profesional sau trebuiau să beneficieze de un tratament confidențial pentru un alt temei, el nu era competent să se pronunțe cu privire la argumentul recurenteii potrivit căruia publicarea informațiilor comunicate în temeiul programului de clemență ar determina o diferență de tratament nejustificată în raport cu ceilalți participanți la încălcarea constatată în decizia PHP.

Hotărârea atacată

- 30 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 2 august 2012, recurenta a formulat o acțiune având ca obiect anularea deciziei în litigiu.
- 31 În susținerea acțiunii formulate, recurenta a prezentat cinci motive, întemeiate, în primul rând, pe o încălcare a articolului 8 alineatele (2) și (3) din Decizia 2011/695, în al doilea rând, pe nemotivarea deciziei în litigiu, în al treilea rând, pe încălcarea secretului profesional, precum și a caracterului confidențial al informațiilor a căror publicare o are în vedere Comisia, în al patrulea rând, pe încălcarea principiilor protecției încrederii legitime, securității juridice și egalității de tratament și, în al cincilea rând, pe încălcarea principiului finalității prevăzut la articolul 28 din Regulamentul nr. 1/2003, precum și pe încălcarea punctului 48 din Comunicarea Comisiei privind regulile de acces la dosarul Comisiei în cauzele în temeiul articolelor [101] și [102 TFUE], al articolelor 53, 54 și 57 din Acordul privind SEE și al Regulamentului (CE) nr. 139/2004 al Consiliului (JO 2005, C 325, p. 7, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 220).
- 32 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins acțiunea ca nefondată.

Concluziile părților în recurs

- 33 Prin recursul formulat, recurenta solicită Curții:
- anularea hotărârii atacate;
 - anularea deciziei în litigiu și
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată;
- 34 Comisia solicită Curții respingerea recursului în întregime și obligarea recurenteii la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

- 35 În susținerea recursului formulat, recurenta invocă trei motive, întemeiate, primul, pe încălcarea articolului 8 alineatele (2) și (3) din Decizia 2011/695, al doilea, pe încălcarea articolului 339 TFUE, a articolului 30 din Regulamentul nr. 1/2003, a articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001, a articolului 8 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”),

precum și a articolului 7 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) și, al treilea, pe încălcarea principiilor protecției încrederii legitime și securității juridice.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatele (2) și (3) din Decizia 2011/695

- 36 Primul motiv se împarte, în esență, în două aspecte, întemeiate, pe de o parte, pe faptul că Tribunalul a încălcat competența atribuită consilierului-auditor pentru a decide cu privire la publicarea unor informații în temeiul articolului 8 alineatele (2) și (3) din Decizia 2011/695 și, pe de altă parte, pe faptul că Tribunalul a respins motivul recurenței întemeiat pe o denaturare a faptelor și a deciziei în litigiu.

Cu privire la primul aspect al primului motiv

– Argumentația părților

- 37 Prin intermediul primului aspect al primului motiv, recurența reproșează Tribunalului că a săvârșit o eroare de drept la punctele 42-44 din hotărârea atacată, statuând că consilierul-auditor nu era competent să examineze argumentele sale întemeiate pe faptul că publicarea versiunii extinse a deciziei PHP ar încălca principiile protecției încrederii legitime și egalității de tratament.
- 38 Comisia solicită respingerea primului aspect al primului motiv, arătând că consilierul-auditor nu era competent să examineze astfel de argumente, întrucât principiile menționate nu au în mod specific drept obiectiv protejarea confidențialității unor informații sau documente.

– Aprecierea Curții

- 39 Competențele și atribuțiile consilierului-auditor desemnat în procedurile de concurență sunt, potrivit articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/965, definite de aceasta din urmă.
- 40 Potrivit articolului 1 alineatul (2) din decizia menționată, astfel cum este lămurit de considerentul (9) al aceleiași decizii, mandatul consilierului-auditor trebuie definit astfel încât să se asigure protecția exercitării efective a drepturilor procedurale pe tot parcursul procedurilor desfășurate în fața Comisiei în temeiul articolelor 101 și 102 TFUE, în special a dreptului de a fi audiat.
- 41 În această privință, din articolul 8 alineatul (1) din Decizia 2011/695 reiese că, atunci când Comisia intenționează să divulge informații care pot constitui un secret de afaceri sau alte informații confidențiale ale unei întreprinderi sau persoane, întreprinderea sau persoana respectivă este informată în scris cu privire la intenția respectivă și se stabilește un termen în care întreprinderea sau persoana în cauză poate prezenta eventuale observații scrise.
- 42 Persoana interesată poate în acest caz, în conformitate cu articolul 8 alineatul (2) din această decizie, atunci când este vorba despre informații care pot constitui, în opinia sa, un secret de afaceri sau alte informații confidențiale, să se opună divulgării acestora sesizând consilierul-auditor. În cazul în care acesta din urmă consideră că informațiile în cauză pot fi divulgate, fie pentru că nu reprezintă un secret de afaceri sau alte informații confidențiale, fie pentru că există un interes superior în divulgarea lor, trebuie să adopte o decizie motivată precizând data după expirarea căreia informațiile vor fi divulgate, care nu poate fi fixată la mai puțin de o săptămână de la data notificării.
- 43 În sfârșit, articolul 8 alineatul (3) din decizia menționată prevede că aceste dispoziții se aplică *mutatis mutandis* divulgării informațiilor prin publicarea lor în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

- 44 Articolul 8 din aceeași decizie urmărește, așadar, după cum a reținut Tribunalul la punctul 41 din hotărârea atacată, să pună în aplicare, pe plan procedural, protecția pe care o oferă dreptul Uniunii informațiilor de care Comisia a luat cunoștință în cadrul procedurilor de aplicare a normelor de concurență, prevăzută în prezent la articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003.
- 45 În special, articolul 8 alineatul (2) din Decizia 2011/695 are ca obiectiv precizarea motivelor care îi permit consilierului-auditor să considere că informațiile pentru care persoana interesată a solicitat aplicarea regimului de confidențialitate pot fi divulgate. Astfel, reiese din această dispoziție că respectivul consilier-auditor poate estima că informațiile pot fi divulgate în cazul în care acestea nu constituie, în realitate, un secret de afaceri sau alte informații confidențiale sau în cazul în care există un interes superior în divulgarea lor.
- 46 Cu toate acestea, deși dispoziția menționată precizează motivele care îi permit consilierului-auditor să considere că estimează că informațiile pot fi divulgate, aceeași dispoziție nu limitează, în schimb, motivele întemeiate pe norme sau pe principii ale dreptului Uniunii pe care persoana interesată poate să le invoce pentru a se opune publicării avute în vedere.
- 47 În speță, recurenta a arătat în fața Tribunalului, în esență, că respectarea principiilor protecției încrederii legitime și egalității de tratament constituie un motiv legitim care ar putea justifica faptul că informațiile în litigiu beneficiază de protecția dreptului Uniunii împotriva unei divulgări și că consilierul-auditor, prin faptul că s-a abținut să statueze în legătură cu obiecțiunile întemeiate pe aceste principii, a săvârșit o eroare de drept.
- 48 În această privință, Tribunalul a constatat mai întâi, la punctul 33 din hotărârea atacată, că, în cazul în care consilierul-auditor ia o decizie în temeiul articolului 8 din Decizia 2011/695, acesta este obligat nu numai să examineze dacă versiunea unei decizii care sancționează o încălcare a articolului 101 TFUE supuse examinării sale conține secrete de afaceri sau alte informații confidențiale care se bucură de o protecție similară, ci și să verifice dacă această versiune conține alte informații care nu puteau fi divulgate publicului fie din cauza normelor de drept al Uniunii care le protejează în mod specific, fie din cauza faptului că făceau parte, prin natura lor, dintre cele care sunt protejate prin secretul profesional.
- 49 Tribunalul a considerat, ulterior, în esență, la punctele 42 și 43 din hotărârea atacată, că principiile respectării încrederii legitime și egalității de tratament, invocate de recurentă în fața consilierului-auditor, nu constituie norme vizând protecția în mod special împotriva unei divulgări către public a unor informații precum cele care fuseseră comunicate Comisiei de recurentă cu scopul obținerii clemenței acesteia și că, prin urmare, aceste principii nu fac parte, ca atare, din sfera protecției prevăzute de dreptul Uniunii a informațiilor de care Comisia a luat cunoștință în cadrul procedurilor de aplicare a articolului 101 TFUE.
- 50 Tribunalul a concluzionat, așadar, la punctul 43 din hotărârea atacată, că aceste principii depășesc cadrul misiunii cu care este investit consilierul-auditor în temeiul articolului 8 din Decizia 2011/695.
- 51 Cu toate acestea, după cum s-a amintit la punctul 44 din prezenta hotărâre, articolul 8 din Decizia 2011/695 urmărește să pună în aplicare, pe plan procedural, protecția pe care o oferă dreptul Uniunii informațiilor de care Comisia a luat cunoștință în cadrul procedurilor de aplicare a normelor de concurență. Această protecție trebuie înțeleasă în sensul că se raportează la orice motiv care ar putea justifica protecția confidențialității informațiilor în cauză.
- 52 Această interpretare este susținută, pe de o parte, de prima teză a articolului 8 alineatul (2) din Decizia 2011/695, care prevede, fără o altă restricție, că, atunci când se opune divulgării informațiilor respective, întreprinderea sau persoana în cauză poate sesiza în acest sens consilierul-auditor.

- 53 Pe de altă parte, ar contraveni obiectivului mandatului consilierului-auditor, astfel cum este definit la articolul 1 alineatul (2) din Decizia 2011/695, precum și în considerentul (9) al acesteia de a garanta exercitarea efectivă a drepturilor procedurale dacă acesta nu s-ar putea pronunța decât cu privire la o parte din motivele susceptibile să se opună divulgării anumitor informații.
- 54 Domeniul de aplicare al articolului 8 alineatul (2) din Decizia 2011/695 ar fi considerabil redus în cazul în care această dispoziție ar fi interpretată în sensul că ar permite, după cum a reținut Tribunalul la punctul 42 din hotărârea atacată, luarea în considerare de către consilierul-auditor doar a normelor care vizează în mod special protecția informațiilor împotriva unei divulgări către public, precum cele conținute în Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO 2001, L 8, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 30, p. 142), sau în Regulamentul nr. 1049/2001.
- 55 Rezultă că motivele care pot restrânge divulgarea informațiilor, precum cele care au fost comunicate de recurentă Comisiei în vederea obținerii clemenței acesteia, nu se limitează la cele întemeiate doar pe normele care vizează protecția în mod special a acestor informații împotriva unei divulgări către public și că consilierul-auditor trebuie, așadar, să examineze orice obiecție fondată pe un motiv, întemeiat pe norme sau pe principii ale dreptului Uniunii, invocat de persoana interesată pentru a revendica protecția confidențialității informațiilor în cauză.
- 56 Prin urmare, prin faptul că a reținut, la punctul 44 din hotărârea atacată, că consilierul-auditor își declinase, în speță, în mod întemeiat competența de a răspunde la obiecțiunile la publicarea avută în vedere invocate de recurentă în temeiul respectării principiilor încrederii legitime și egalității de tratament, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept.
- 57 În consecință, este necesar să se admită primul aspect al primului motiv al recursului, fără a fi nevoie să se examineze al doilea aspect al acestuia.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 339 TFUE, a articolului 30 din Regulamentul nr. 1/2003, a articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001, a articolului 8 din CEDO, precum și a articolului 7 din cartă

- 58 Prin intermediul celor patru aspecte ale celui de al doilea motiv, recurenta reproșează Tribunalului că a săvârșit o eroare de drept considerând că informațiile în litigiu nu sunt nici confidențiale, nici protejate împotriva unei eventuale publicări în temeiul altor rațiuni decât caracterul lor confidențial.

Cu privire la primul aspect al celui de al doilea motiv

– Argumentația părților

- 59 Prin intermediul primului aspect al celui de al doilea motiv, recurenta arată că Tribunalul a constatat în mod greșit, la punctele 84-86 și 162 din hotărârea atacată, că informațiile în litigiu își pierduseră caracterul confidențial prin simplul fapt că datau de mai mult de cinci ani. În opinia recurente, aceste informații sunt și rămân elemente esențiale ale poziției sale comerciale, în măsura în care, după cum a subliniat, de altfel, Tribunalul, publicarea acestora i-ar putea cauza un prejudiciu serios.
- 60 Jurisprudența citată de Tribunal la punctul 84 din hotărârea atacată și pe care s-a întemeiat acesta pentru a susține constatarea menționată nu ar putea fi transpusă în prezenta cauză, întrucât această jurisprudență nu ar avea ca obiect publicarea pe internet a unor informații comunicate de solicitanții de clemență, ci divulgarea de informații secrete sau confidențiale referitoare la alte părți în cadrul unor proceduri pendinte la instanțele Uniunii.

- 61 În plus, din articolul 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001 ar reieși că interesele economice pot împiedica publicarea de informații chiar și după expirarea unei perioade de treizeci de ani.
- 62 În sfârșit, admiterea unei prezumții de pierdere a caracterului confidențial al informațiilor furnizate de candidații la clemență la expirarea unui termen de cinci ani ar avea ca efect înlăturarea protecției declarațiilor efectuate de acești candidați, întrucât, la modul general, procedurile Comisiei în materie de înțelegeri durează mai mult de cinci ani.
- 63 Comisia solicită respingerea primului aspect al celui de al doilea motiv al recursului.

– *Aprecierea Curții*

- 64 În ceea ce privește, în primul rând, argumentația prin care recurenta reproșează Tribunalului că a aplicat publicării de informații comunicate pentru obținerea clemenței o normă care nu poate fi transpusă în acest context, trebuie arătat că este necesar să se considere, în principiu, că, prin trecerea timpului, informații care au fost secrete sau confidențiale, dar care datează de cel puțin cinci ani, sunt istorice și că și-au pierdut, prin aceasta, caracterul secret sau confidențial, cu excepția cazului în care, în mod excepțional, partea care se prevalează de acest caracter demonstrează că, în pofida vechimii lor, aceste informații constituie încă elemente esențiale ale poziției sale comerciale sau ale celor ale terților în cauză. Aceste considerații, care conduc la o prezumție refragabilă, sunt valabile atât în contextul unor cereri de aplicare a regimului de confidențialitate cu privire la părțile interveniente în cadrul acțiunii în fața instanțelor Uniunii, cât și în contextul unor cereri de confidențialitate în vederea publicării de către Comisie a unei decizii prin care se constată o încălcare a dreptului concurenței.
- 65 În speță, după ce a prezentat această regulă la punctul 84 din hotărârea atacată, Tribunalul a subliniat, la punctul 85 din această hotărâre, că, în condițiile în care informațiile în litigiu datau, toate, de mai mult de cinci ani și că cea mai mare parte dintre ele datau chiar de mai mult de zece ani, recurenta nu prezentase nicio argumentație specifică pentru a demonstra că, în pofida vechimii lor, informațiile respective constituiau încă elemente esențiale ale poziției sale comerciale sau ale celei a unui terț. Recurenta s-ar fi limitat să afirme că un număr mare de pasaje din versiunea extinsă a deciziei PHP, descriind faptele constitutive ale încălcării, conțineau informații referitoare la relațiile sale de afaceri și la politica sa de prețuri.
- 66 În sfârșit, Tribunalul a concluzionat, la punctul 86 din Hotărârea atacată, că, chiar presupunând că unele dintre informațiile în litigiu au putut să constituie secrete de afaceri la un anumit moment, acestea trebuiau, în orice caz, să fie considerate istorice. Mai mult, recurenta nu ar fi demonstrat de ce s-ar justifica să li se acorde în continuare, cu titlu excepțional, protecția oferită în acest temei de articolul 30 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003.
- 67 Rezultă că raționamentul Tribunalului la punctele 84-86 din hotărârea atacată nu este viciat de nicio eroare de drept.
- 68 În al doilea rând, trebuie să se constate că recurenta invocă, în cadrul acestui prim aspect al celui de al doilea motiv al recursului, o contradicție între aprecierea, la punctul 85 din hotărârea atacată, a caracterului neconfidențial al informațiilor în discuție pentru motivul caracterului lor istoric și aprecierea, la punctul 105 din hotărârea respectivă, potrivit căreia publicarea acestor informații i-ar putea cauza un prejudiciu serios.
- 69 În această privință, trebuie totuși subliniat că acest argument se sprijină pe o interpretare eronată a hotărârii atacate. Astfel, la punctul 85 din această hotărâre, Tribunalul s-a limitat să constate caracterul istoric al informațiilor în litigiu în scopul de a înlătura cererea recurente de a obține protecția acestor informații cu titlul de secrete de afaceri sau de informații comerciale de natură

confidențială, în timp ce afirmația Tribunalului, la punctul 105 din hotărârea respectivă, potrivit căreia divulgarea informațiilor în litigiu ar fi de natură să cauzeze recurente un prejudiciu serios, se încadrează în examinarea celei de a doua dintre cele trei condiții de care depinde protecția confidențialității informațiilor, în speță, comunicate Comisiei în temeiul programului de clemență.

- 70 În al treilea rând, argumentația recurente potrivit căreia Tribunalul ar fi admis o prezumție generală de pierdere a confidențialității informațiilor furnizate de solicitantii de clemență la încheierea unei durate de cinci ani, prezumție care ar avea ca efect înlăturarea protecției declarațiilor efectuate în cadrul programului de clemență, provine, încă o dată, dintr-o interpretare eronată a hotărârii atacate. Astfel cum a subliniat avocatul general la punctele 136-139 din concluzii, o asemenea argumentație nu respectă faptul că Tribunalul, la punctele 84-86 din hotărârea atacată, s-a limitat să facă aplicarea acestei prezumții pentru a respinge afirmația recurente potrivit căreia publicarea avută în vedere conținea informații comerciale sensibile și că aplicarea prezumției menționate nu aducea, așadar, atingere examinării de către Tribunal, la punctele 88-122 din hotărârea atacată, a motivului distinct al recurente întemeiat pe faptul că informațiile în litigiu proveneau dintr-o declarație de clemență. Prin urmare, această argumentație trebuie, de asemenea, respinsă ca nefondată.
- 71 Având în vedere ceea ce precedă, primul aspect al celui de al doilea motiv trebuie înlăturat.

Cu privire la al doilea aspect al celui de al doilea motiv

– Argumentația părților

- 72 Prin intermediul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv, recurenta arată, în primul rând, că Tribunalul a încălcat, la punctele 92 și 93 din hotărârea atacată, domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001 și jurisprudența aferentă. O prezumție generală de periclitate a obiectivului activităților de investigație ale Comisiei și a intereselor comerciale ale părților la o procedură în materie de înțelegeri, precum cea degajată de Curte în Hotărârea din 27 februarie 2014, Comisia/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112), ar trebui să se aplice, de asemenea, în cazul publicării de pasaje extrase din declarațiile efectuate de candidații la clemență în versiuni neconfidențiale ale unor decizii ale Comisiei.
- 73 În al doilea rând, recurenta susține că constatările care figurează la punctele 93 și 117 din hotărârea atacată sunt viciate de o eroare de drept, în măsura în care Tribunalul a operat în cadrul acestora o distincție între publicarea de documente comunicate de candidații la clemență, care ar fi ilicită din principiu, și publicarea de informații din aceste documente, precum extrase din declarații efectuate de acești candidați, care ar fi legală.
- 74 În al treilea rând, recurenta arată că publicarea informațiilor în litigiu ar fi contrară asigurărilor pe care le-a dat Comisia, la punctul 32 din Comunicarea privind cooperarea din 2002, respectiv la punctul 40 din Comunicarea privind cooperarea din 2006.
- 75 În al patrulea rând, recurenta susține că, spre deosebire de ceea ce a constatat Tribunalul la punctul 119 din hotărârea atacată, ea justifică, în calitate de candidat la clemență, un interes propriu și specific pentru protejarea eficacității programului de clemență.
- 76 Comisia solicită respingerea celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv al recursului.

– *Aprecierea Curții*

- 77 În primul rând, în ceea ce privește argumentul recurenței potrivit căruia normele jurisprudențiale care restrâng condițiile în care Comisia poate, în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, să divulge către terți documente conținute în dosarul administrativ privind o procedură de aplicare a articolelor 101 și 102 TFUE, trebuie subliniat, de la bun început, că Regulamentul nr. 1049/2001 este inaplicabil în contextul prezentei cauze care are legătură cu publicarea de informații într-o decizie a Comisiei care constată o încălcare a articolului 101 TFUE. Se ridică, așadar, problema dacă, în pofida inaplicabilității acestui regulament în speță, trebuie, cu toate acestea, să fie transpusă în privința publicării deciziilor privind încălcări ale articolelor 101 și 102 TFUE jurisprudența pronunțată în temeiul regulamentului respectiv, prin care Curtea a recunoscut existența unei prezumții generale de natură să justifice refuzul divulgării documentelor care figurează într-un dosar privind aplicarea articolului 101 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 februarie 2014, *Comisia/EnBW*, C-365/12 P, EU:C:2014:112, punctele 92 și 93).
- 78 În această privință, trebuie subliniat că publicarea unei versiuni neconfidențiale a unei decizii de constatare a unei încălcări a articolului 101 TFUE este prevăzută la articolul 30 din Regulamentul nr. 1/2003. Această dispoziție corespunde unor considerații care țin de efectivitatea aplicării dreptului concurenței al Uniunii în măsura în care, printre altele, o astfel de publicare permite să se furnizeze victimelor încălcării articolului 101 TFUE un sprijin în acțiunile lor în despăgubire împotriva autorilor respectivelor încălcări. Aceste interese diverse trebuie totuși să fie evaluate comparativ cu protecția drepturilor pe care dreptul Uniunii le conferă, printre altele, întreprinderilor în cauză, precum dreptul la protecția secretului profesional sau a secretului comercial, sau particularilor în cauză, precum dreptul la protecția datelor cu caracter personal.
- 79 Ținând seama de aceste diferențe între regimul de acces al terților la dosarul Comisiei și cel referitor la publicarea deciziilor în materie de încălcări, jurisprudența rezultată din interpretarea Regulamentului nr. 1049/2001 invocată de recurentă nu poate fi transpusă în contextul publicării deciziilor privind încălcări.
- 80 În al doilea rând, recurenta arată că publicarea informațiilor în litigiu presupune publicarea unor informații extrase din declarații efectuate de un candidat la clemență. În opinia sa, o astfel de publicare echivalează cu publicarea unor „citate literale” și a unor „extrase” din declarațiile respective, fapt care nu ar fi permis.
- 81 În această privință, nu se contestă, după cum a indicat Tribunalul la punctele 5 și 6 din hotărârea atacată, că recurenta a transmis Comisiei, în temeiul programului de clemență, numeroase informații pentru a i se acorda beneficiul unei imunități complete la amendă. Prin scrisoarea din 15 martie 2012, Comisia a acceptat să elimine din versiunea neconfidențială mai detaliată a deciziei PHP pe care intenționează să o publice informațiile care permiteau în mod direct sau indirect identificarea sursei informațiilor comunicate în temeiul Comunicării privind cooperarea din 2002, precum și numele colaboratorilor recurenței.
- 82 În fața Tribunalului, recurenta a susținut, după cum reiese din cuprinsul punctului 88 din hotărârea atacată, că informațiile în litigiu trebuiau să beneficieze de un tratament confidențial prin simplul fapt că fuseseră comunicate voluntar Comisiei de către aceasta cu scopul de a beneficia de programul de clemență.
- 83 În răspuns la acest argument, Tribunalul a reținut, printre altele, la punctul 93 din hotărârea atacată, că publicarea informațiilor privind faptele constitutive ale încălcării care nu figurau în versiunea neconfidențială a deciziei PHP publicată în cursul anului 2007, dacă ar avea loc, nu ar avea ca rezultat comunicarea către terți a unor cereri de clemență adresate de recurentă Comisiei, a unor

proces-verbale care consemnează declarații orale ale recurente efectuate în temeiul programului de clemență sau a unor documente pe care aceasta din urmă le-ar fi predat în mod voluntar Comisiei în cadrul investigației.

- 84 În sfârșit, la punctul 139 din hotărârea atacată, Tribunalul a amintit că Comisia a decis să elimine din versiunea extinsă a deciziei PHP toate informațiile de natură să permită identificarea directă sau indirectă a sursei informațiilor care îi fuseseră comunicate de recurentă cu scopul de a beneficia de programul de clemență.
- 85 Din aceste diferite pasaje ale hotărârii atacate rezultă că argumentația dezvoltată de recurentă în fața Tribunalului în ceea ce privește confidențialitatea informațiilor în litigiu a vizat, la modul general, ansamblul acestor informații pentru motivul că acestea fuseseră comunicate voluntar Comisiei în cadrul programului de clemență. Din aceleași pasaje reiese că Tribunalul nu a considerat în niciun moment că Comisia avea dreptul, prin publicarea versiunii extinse a deciziei PHP, să publice citate literale extrase din declarațiile efectuate de recurentă în vederea obținerii clemenței.
- 86 În aceste condiții, argumentația prezentată de recurentă în cadrul acestui al doilea aspect al celui de al doilea motiv, potrivit căreia Tribunalul ar fi admis ca Comisia să publice o versiune extinsă a deciziei PHP care conține citate literale ale declarației sale efectuate în scopul de a obține clemența Comisiei, se bazează pe o interpretare eronată a hotărârii atacate și trebuie respinsă.
- 87 În această privință, trebuie subliniat că publicarea, sub forma unor citate literale, a unor elemente de informare extrase din documentele furnizate de o întreprindere Comisiei în susținerea unei declarații efectuate în vederea obținerii clemenței se distinge de publicarea de citate literale din însăși această declarație. În timp ce prima trebuie autorizată cu respectarea protecției datorate, printre altele, secretelor de afaceri, secretului profesional sau altor informații confidențiale, a doua nu este permisă în niciun caz.
- 88 În al treilea rând, recurenta susține că Comisia nu are dreptul să publice informațiile în litigiu, care provin din declarațiile pe care le-a efectuat în vederea obținerii clemenței, având în vedere că o astfel de publicare ar fi contrară asigurărilor date de Comisie în Comunicările privind cooperarea din 2002 și din 2006 și ar pune în pericol eficiența programului de clemență.
- 89 În această privință, din cuprinsul punctelor 3-7 din Comunicarea privind cooperarea din 2002, în vigoare la momentul la care recurenta a introdus cererea sa de clemență, reiese că această comunicare are ca unic obiect stabilirea condițiilor în care o întreprindere poate obține fie o imunitate la amendă, fie o reducere a cuantumului acesteia.
- 90 Astfel, punctul 4 din această comunicare arată că este în interesul Uniunii ca întreprinderile care cooperează cu aceasta să beneficieze de un tratament favorabil. În plus, punctul 6 din comunicarea respectivă precizează că o contribuție determinantă la deschiderea unei anchete poate justifica acordarea unei imunități la amendă întreprinderii care solicită imunitatea.
- 91 Pe de altă parte, normele prevăzute la punctele 8-27 din Comunicarea privind cooperarea din 2002 privesc exclusiv impunerea de amenzi și stabilirea cuantumului acestora.
- 92 O astfel de interpretare este confirmată expres de titlul acestei comunicări, precum și de punctul 31 din aceasta, potrivit căruia faptul că o întreprindere beneficiază de imunitatea la amenzi sau de reducerea cuantumului acestora nu o poate proteja de consecințele de drept civil ale participării sale la o încălcare a articolului 101 TFUE.

- 93 În ceea ce privește prelucrarea de către Comisie a informațiilor furnizate de o întreprindere care participă la programul de clemență, este adevărat că, la punctul 29 din comunicarea menționată, Comisia admite că este conștientă de faptul că aceeași comunicare creează așteptări legitime pe care se pot baza întreprinderile atunci când doresc să o informeze cu privire la existența unei înțelegeri.
- 94 În această privință, Comunicarea privind cooperarea din 2002 prevede, pe de o parte, la punctul 32, că, la modul general, divulgarea, în orice moment, a documentelor primite în conformitate cu această comunicare ar aduce atingere protejării obiectivelor activităților de inspecție și de anchetă în sensul articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 și, pe de altă parte, la punctul 33, că orice declarație scrisă care îi este făcută cu privire la aceeași comunicare face parte integrantă din dosarul său și nu poate fi divulgată sau utilizată în orice alte scopuri decât aplicarea articolului 101 TFUE.
- 95 Așadar, în scopul protejării declarațiilor efectuate în vederea obținerii clemenței, Comisia, adoptând Comunicarea privind cooperarea din 2002, și-a impus reguli în ceea ce privește declarațiile scrise primite de ea în conformitate cu această comunicare, a căror divulgare este, în general, considerată de Comisie ca aducând atingere protecției obiectivelor activităților de inspecție și de anchetă, în sensul articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001, după cum se arată la punctele 32 și 33 din comunicarea respectivă.
- 96 Cu toate acestea, regulile menționate nu au nici ca obiect, nici ca efect să interzică Comisiei publicarea informațiilor referitoare la elementele constitutive ale încălcării articolului 101 TFUE care i-au fost prezentate în cadrul programului de clemență și care nu beneficiază de o protecție împotriva unei publicări pe un alt temei.
- 97 Prin urmare, singura protecție pe care o poate pretinde o întreprindere care a cooperat cu Comisia în cadrul unei proceduri de aplicare a articolului 101 TFUE este cea care privește, pe de o parte, imunitatea sau reducerea amenzii în schimbul furnizării către Comisie a unor elemente de probă cu privire la presupusa încălcare, care reprezintă o valoare adăugată semnificativă în raport cu elementele de probă aflate deja în posesia acesteia, și, pe de altă parte, nedivulgarea de către Comisie a documentelor și a declarațiilor scrise primite de aceasta în conformitate cu Comunicarea privind cooperarea din 2002.
- 98 Astfel, contrar celor susținute de recurentă, o publicare precum cea avută în vedere, efectuată în aplicarea articolului 30 din Regulamentul nr. 1/2003 cu respectarea secretului profesional, nu aduce atingere protecției pe care o poate pretinde recurenta în temeiul Comunicării privind cooperarea din 2002, întrucât, după cum s-a constatat la punctul precedent din prezenta hotărâre, această protecție nu poate privi decât stabilirea amenzii și prelucrarea documentelor și a declarațiilor vizate în mod special de această comunicare.
- 99 De aici rezultă că Tribunalul, la punctele 93 și 117 din hotărârea atacată, nu a săvârșit nicio eroare de drept cu ocazia analizei sale privind tratamentul care urma să fie rezervat informațiilor comunicate de recurentă Comisiei în cadrul programului de clemență. Argumentația prezentată de recurentă cu acest titlu trebuie, așadar, respinsă.
- 100 În sfârșit, în al patrulea rând, nici argumentația recurentei potrivit căreia aceasta justifică un interes propriu și specific pentru protejarea eficacității programului de clemență nu este susceptibilă să repună în discuție considerațiile care precedă.
- 101 În această privință, este suficient să se constate, precum a reținut în mod întemeiat Tribunalul la punctul 119 din hotărârea atacată, că protejarea eficacității programului de clemență nu constituie un interes propriu și specific al recurente.
- 102 Având în vedere considerațiile care precedă, al doilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al treilea aspect al celui de al doilea motiv

– Argumentația părților

- 103 Prin intermediul celui de al treilea aspect al celui de al doilea motiv, recurenta susține, cu titlu subsidiar, că, spre deosebire de ceea ce a afirmat Tribunalul la punctele 107-111 din hotărârea atacată, informațiile în litigiu ar trebui să fie protejate împotriva publicării avute în vedere, în măsura în care condițiile impuse prin Hotărârea Tribunalului din 30 mai 2006, Bank Austria Creditanstalt/Comisia (T-198/03, EU:T:2006:136), sunt îndeplinite. Prin urmare, Tribunalul ar fi trebuit să constate că interesele acesteia erau demne de a fi protejate.
- 104 În opinia recurente, interesul său nu ar fi de a evita o obligare la plata de daune interese sau divulgarea constatărilor Comisiei cu privire la derularea încălcării în cauză, ci mai degrabă de a descuraja Comisia să reducă complet protecția, prevăzută de Comunicările privind cooperarea din 2002 și din 2006, rezervată declarațiilor efectuate doar în scopul programului de clemență, cu încrederea că ar fi menținută confidențialitatea acestora.
- 105 Mai mult, spre deosebire de cele constatate de Tribunal la punctul 149 din hotărârea atacată, publicarea avută în vedere ar dezavantaja în mod vădit recurenta în raport cu alți participanți la înțelegere care nu au cooperat cu Comisia în temeiul programului de clemență. În măsura în care pasajele pertinente din decizia PHP nu ar constitui constatări proprii ale Comisiei, ci doar reproducerea literală a unor declarații ale candidaților la clemență, divulgarea acestor pasaje ar afecta cu mult mai mult solicitanții de clemență decât participanții la înțelegere care nu au cooperat cu Comisia. Tribunalul ar fi încălcat, așadar, la punctul 164 din hotărârea atacată, principiul egalității de tratament.
- 106 Comisia solicită respingerea celui de al treilea aspect al celui de al doilea motiv al recursului.

– Aprecierea Curții

- 107 Trebuie constatat, de la bun început, că recurenta nu repune în discuție considerațiile enunțate de Tribunal la punctul 94 din hotărârea atacată, potrivit cărora trebuie îndeplinite cumulativ trei condiții pentru ca informații precum cele în litigiu să intre sub protecția secretului profesional și să beneficieze, astfel, de o protecție cu acest titlu.
- 108 În schimb, recurenta contestă, în cadrul acestui aspect, aplicarea în speță efectuată de Tribunal a ultimei dintre aceste condiții și, așadar, constatarea, enunțată la punctul 110 din hotărârea atacată, că interesele sale nu sunt demne de a fi protejate.
- 109 În această privință, după cum s-a subliniat la punctele 82 și 85 din prezenta hotărâre, argumentația dezvoltată de recurentă în fața Tribunalului pentru a arăta că interesul său pentru nedivulgarea informațiilor în litigiu era demn de a fi protejat a vizat ansamblul informațiilor pentru motivul că acestea fuseseră comunicate Comisiei în cadrul unei cereri de clemență. Această argumentație nu viza nicidecum eventuale citate literale extrase direct din declarația sa efectuată în scopul de a obține o astfel de clemență.
- 110 În aceste condiții, aprecierea efectuată de Tribunal la punctele 107-111 din hotărârea atacată, în special la punctul 110 din aceasta, în ceea ce privește lipsa unui interes al recurente demn de a fi protejat în raport cu informațiile pe care aceasta le comunicase Comisiei, trebuie în mod necesar să fie interpretată în sensul că nu privește asemenea citate și că vizează doar informațiile, extrase din documente prezentate de recurentă în susținerea cererii sale de clemență, care furnizează detalii cu privire la elementele constitutive ale încălcării și la participarea recurente la aceasta.

- 111 Această interpretare a aprecierii Tribunalului este susținută de punctul 107 din hotărârea atacată, în care Tribunalul a subliniat că nu se cuvine nicio protecție specială interesului unei întreprinderi sancționate cu o amendă pentru ca „detaliile comportamentului ilicit care îi este reproșat” să nu fie comunicate publicului, precum și de punctul 108 din această hotărâre, în care Tribunalul a indicat că recurenta nu se poate opune în mod legitim publicării de către Comisie „a unor informații care descriu în mod detaliat participarea sa la încălcarea sancționată în decizia PHP”.
- 112 Rezultă că argumentul recurente, menționat la punctul 108 din prezenta hotărâre, se sprijină pe o interpretare eronată a punctelor 107-111 din hotărârea atacată. Prin urmare, acest argument trebuie respins.
- 113 În ceea ce privește argumentația recurente întemeiată pe o încălcare a principiului egalității de tratament, examinarea acestuia ar conduce Curtea să o anticipeze pe aceea, a cărei efectuare este de competența consilierului-auditor, a argumentației similare care a fost dezvoltată de recurentă în cursul procedurii administrative și cu privire la care consilierul-auditor s-a abținut în mod greșit să se pronunțe, după cum reiese din examinarea primului aspect al primului motiv al recursului. În aceste condiții, nu se impune ca Curtea să se pronunțe cu privire la această argumentație în cadrul prezentului recurs.
- 114 Având în vedere considerațiile care precedă, al treilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al patrulea aspect al celui de al doilea motiv

– Argumentația părților

- 115 Prin intermediul celui de al patrulea aspect al acestui motiv, recurenta susține că pasajele extrase din declarații ale solicitanților de clemență sunt protejate de articolul 8 din CEDO și de articolul 7 din cartă și aceasta deduce de aici că Tribunalul a respins în mod eronat, la punctele 121-126 din hotărârea atacată, argumentația sa întemeiată pe o încălcare a acestor dispoziții. În această privință, recurenta subliniază că declarațiile din care sunt extrase informațiile în litigiu pe care Comisia intenționează să le divulge au fost efectuate în temeiul programului de clemență și nu ar exista fără participarea sa la acest program. Divulgarea unor asemenea declarații, cu nerespectarea Comunicărilor privind cooperarea din 2002 și din 2006, precum și a practicii constante a Comisiei, nu ar putea, contrar celor reținute de Tribunal la punctul 125 și următoarele din hotărârea atacată, să fie considerate o consecință previzibilă a participării la înțelegere.
- 116 Comisia solicită respingerea celui de al patrulea aspect al celui de al doilea motiv al recursului.

– Aprecierea Curții

- 117 Trebuie subliniat că Tribunalul a reținut, la punctele 125 și 126 din hotărârea atacată, că dreptul la protecția vieții private garantat la articolul 8 din CEDO și la articolul 7 din cartă nu se poate opune divulgării unor informații care, precum cele a căror publicare este preconizată în speță, au legătură cu participarea unei întreprinderi la o încălcare a dreptului Uniunii în materie de înțelegeri, constatată într-o decizie a Comisiei adoptată în temeiul articolului 23 din Regulamentul nr. 1/2003 și destinată să fie publicată în conformitate cu articolul 30 din acest regulament, întrucât o persoană nu poate, potrivit unei jurisprudențe consacrate a Curții Europene a Drepturilor Omului, să invoce articolul 8 din CEDO pentru a reclama o atingere adusă reputației sale care ar rezulta în mod previzibil din propriile acțiuni.

- 118 Or, deși recurenta susține, în cadrul prezentului recurs, că divulgarea informațiilor în litigiu nu ar putea fi considerată o consecință previzibilă a participării sale la înțelegerea în cauză, aceasta nu prezintă niciun element de natură să susțină o astfel de afirmație. După cum a susținut Comisia, deși informațiile în litigiu prezintă o relevanță directă în ceea ce privește elementele constitutive ale încălcării și participarea recurente la respectiva încălcare, aceasta trebuia să se aștepte, într-un caz precum cel din speță, ca aceste informații să poată face obiectul unei decizii publice, cu excepția cazului în care asemenea informații sunt protejate pe alt temei.
- 119 În plus, recurenta nu indică, după cum a subliniat avocatul general la punctul 172 din concluzii, în ce măsură divulgarea informațiilor în litigiu ar avea consecințe asupra dreptului său la respectarea vieții private.
- 120 Întrucât al patrulea aspect al celui de al doilea motiv este nefondat, acesta trebuie respins.
- 121 Rezultă din aceasta că al doilea motiv al recursului trebuie respins în ansamblul său.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor protecției încrederii legitime și securității juridice

- 122 Examinarea acestui al treilea motiv ar conduce Curtea să o anticipeze pe aceea, a cărei efectuare este de competența consilierului-auditor, a argumentației întemeiate pe încălcarea principiilor protecției încrederii legitime și securității juridice, pe care recurenta a dezvoltat-o în cursul procedurii administrative și cu privire la care consilierul-auditor s-a abținut în mod greșit să se pronunțe, după cum reiese din examinarea primului aspect al primului motiv al recursului. În aceste condiții, Curtea nu trebuie să se pronunțe cu privire la această argumentație în cadrul prezentului recurs.
- 123 Reiese din ansamblul considerațiilor care precedă că, întrucât primul aspect al primului motiv al recursului este fondat, se impune anularea hotărârii atacate în măsura în care Tribunalul a statuat că consilierul-auditor și-a declinat în mod întemeiat competența de a răspunde la obiecțiunile la publicarea avută în vedere invocate de recurentă în temeiul respectării principiilor protecției încrederii legitime și egalității de tratament.
- 124 Se impune respingerea în rest a recursului.

Cu privire la acțiunea în fața Tribunalului

- 125 În conformitate cu articolul 61 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, în situația în care recursul este întemeiat, în cazul în care anulează decizia Tribunalului, Curtea poate fie să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul atunci când acesta este în stare de judecată, fie să trimită cauza Tribunalului pentru a se pronunța asupra acesteia.
- 126 În speță, cauza este în stare de a fi judecată.
- 127 Având în vedere considerațiile prezentate la punctele 39-57 din prezenta hotărâre, este necesar să se anuleze decizia în litigiu în măsura în care, în cuprinsul acesteia, consilierul-auditor și-a declinat competența de a răspunde la obiecțiunile recurente la publicarea avută în vedere de Comisie a versiunii extinse a deciziei PHP, care erau întemeiate pe respectarea principiilor protecției încrederii legitime și egalității de tratament.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 128 Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul este fondat, iar Curtea soluționează ea însăși în mod definitiv litigiul, aceasta se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.
- 129 Potrivit articolului 138 alineatul (3) din acest regulament, aplicabil procedurii recursului în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, în cazul în care părțile cad în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere, fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată.
- 130 Întrucât această situație se regăsește în speță, Evonik Degussa și Comisia vor suporta propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară și hotărăște:

- 1) **Anulează Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 28 ianuarie 2015, Evonik Degussa/Comisia (T-341/12, EU:T:2015:51) în măsura în care, prin aceasta, Tribunalul a statuat că consilierul-auditor și-a declinat în mod întemeiat competența de a răspunde la obiecțiunile, invocate de Evonik Degussa GmbH în temeiul respectării principiilor protecției încrederii legitime și egalității de tratament, la publicarea avută în vedere a unei versiuni neconfidențiale detaliate a Deciziei C(2006) 1766 final a Comisiei din 3 mai 2006 privind o procedură de aplicare a articolului 81 [CE] și a articolului 53 din Acordul privind SEE împotriva Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L’Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA și Arkema SA (cazul COMP/F/38.620 – Peroxid de hidrogen și perborat).**
- 2) **Respinge în rest recursul.**
- 3) **Anulează Decizia C(2012) 3534 final a Comisiei din 24 mai 2012 de respingere a cererii de aplicare a regimului de confidențialitate formulate de Evonik Degussa GmbH în măsura în care, prin aceasta, consilierul-auditor și-a declinat competența de a răspunde la obiecțiunile menționate la punctul 1 din dispozitivul prezentei hotărâri.**
- 4) **Evonik Degussa GmbH și Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Semnături

i — Punctul 97 din prezentul text a făcut obiectul unei modificări de ordin lingvistic ulterior primei publicări.